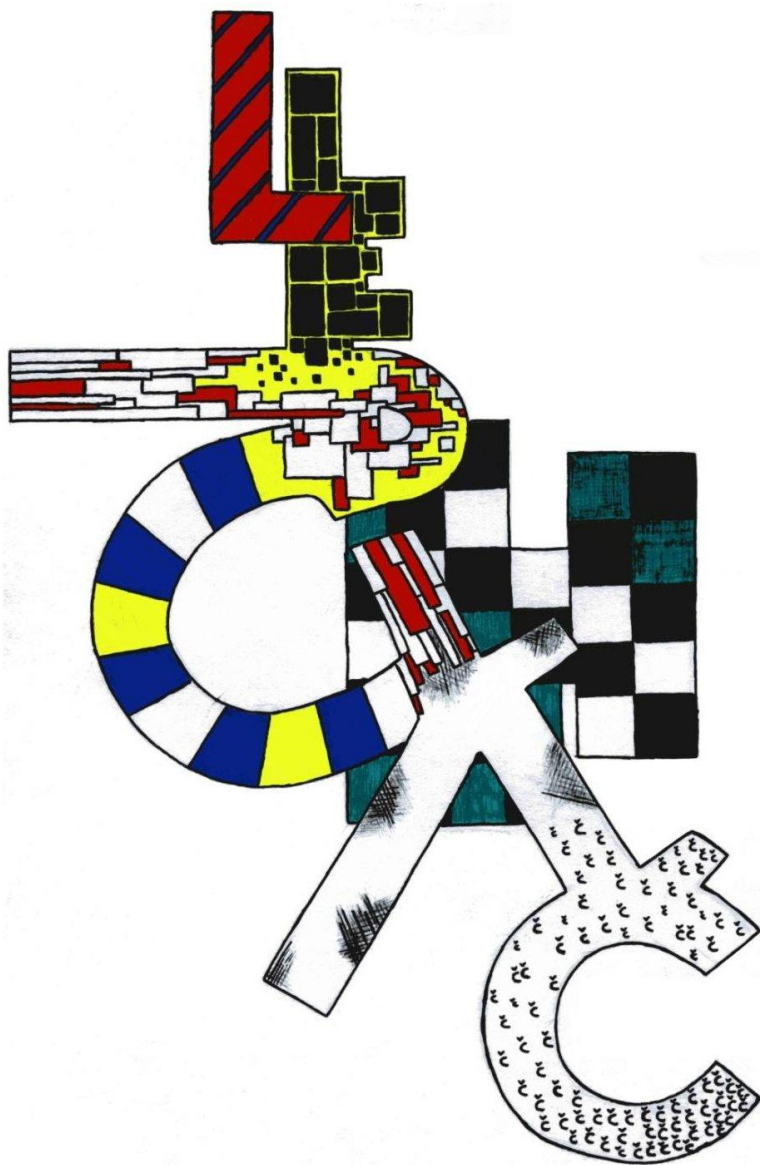

8/2009 – ročník II.

Rozloučení s VHC4

Ano, já sám tomu nemohu uvěřit, ale jsou to již dlouhé čtyři roky, co jsem začal chodit na tuto školu. Mnohé se od těch dob změnilo, někteří učitelé odešli, jiní zase přišli a výzdoba školy se změnila tolikrát, že už by mi nestačily ani všechny prsty na rukou. Tedy až na tu květinu nad schodištěm do druhého patra, která se stihla zničit i s květináčem pouze třikrát, a tak nyní tam již pro jistotu žádná květina raději vůbec není. To ovšem není to, o čem bych vám teď chtěl povídat. Chtěl bych vám přiblížit, jak celé ty čtyři roky prožívala nynější třída VHC4, která v době, kdy tento článek píše, stojí před závěrečnou zkouškou, a paradoxně ve chvíli, kdy jej čtete, ji už na chodbách naší školy jen tak nepotkáte.

Připadá mi to jako včera. Všechno to začalo v roce 2005, kdy většinu z nás bylo 15 let, a v září jsme celí vyklepaní vešli do třídy. Tu jsme dostali jakoby naschvál v nejvyšším patře budovy, a to až v nejzazším koutě chodby. Ale má to i své výhody, například když jdete směrem od schodiště a slunce svítí na stěnu protější budovy, tak vás ta žlutá oslňuje natolik, že to v tu chvíli vnímáte jako světlo na konci tunelu. Stojí to za zkoušku. Nicméně člověk si na svou třídu zvykne a časem mu to již ani nepřijde.

V září 1. ročníku jsme měli mít seznávací pobyt ve Fryštáku, ale kvůli jistým administrativním problémům se přesunul na říjen. Bohužel poté nastaly ještě další komplikace a celé se to odložilo na listopad, takže v půlce prosince jsme mohli vyrazit. Sice každý znal už

každého, ale ta spousta legrace, které jsme si užili, byla k nezaplacení. Prohloubil se kolektiv a šlo se dál. Brzy nato stála před námi další akce – lyžařský kurz. Naše první, a současně i poslední akce společná se studenty pedagogického lycea. Vše se vydařilo téměř dokonale, ten rok napadlo mnoho sněhu, a dokonce si nikdo nic nezlomil. Ukázalo se však, že se stále dovedeme navzájem překvapit. Například když byl k obědu guláš, všichni kluci jsme si brali po třech knedlicích, ale ten nejmenší z nás, Kuba, někdy též nazývaný David, nic nedbal svého vzrůstu a snědl jich rovných dvanáct. Ačkoli mi lyžování šlo na takové úrovni, že jedna dívka z lycea se mnou od doby, kdy jsme měli jezdit spolu, už nepromluvila, myslím, že hlavními byly pro nás především společné večery u různých her, které jsme si sami vymýšleli. A dokonce došlo i na diskotéku. Přestože kvůli zvláštnímu nepoměru chlapců a dívek spolu většinou tančila děvčata, zapojil se nakonec do tance „POGO“ asi na tři sekundy i pan profesor Woff. Poslední akcí 1. ročníku byl pak třídní výlet, kdy jsme jeli do Bedřichova u Lysic s paní profesorkou Štouračovou a paní profesorkou Jandovou. Výlet se vskutku vydařil, a navíc se zrovna tou dobou hrálo mistrovství světa ve fotbale, takže ačkoliv pršelo a bylo pod mrakem, nikdy jsme se nemuseli bát nudy. Dokonce jsme si postavili stožár a udělali i vlastní vlajku, přestože v tu chvíli zřejmě nikdo nedomyslel, že bude potřeba ho opět vyndat ze země, na což nás tam ve finále zbylo jen pět a ačkoliv jsem hlasoval pro „zanechat ho tam“, má spolužačka Anička to odmítla a rozhodla se ho sama pokácet za pomoci krumpáče a lopaty.

Rok uplynul jako voda. Následující 2. ročník před nás postavil těžkou volbu – cyklisticko-vodácký kurz vs. cyklisticko-turistický kurz. Já osobně jsem zvolil turistický a řeknu vám, že tak krásně jsem už dlouho nezabloudil. Nakonec jsme ale všichni ve zdraví přežili a došli do cíle. Tedy až na Anežčinu kytaru jménem „Šrot“, která, chudinka, nezvládla ani cestu z vlaku na místo ubytování a padla hned při první překážce. Už to nerozchoďila. Ale netruchlili jsme a život šel dál.

Ve 3. ročníku byl před námi náš druhý výlet, a tak když jsme dostali možnost výběru, představoval starý známý Bedřichov u Lysic jasnou volbu. Ačkoliv se tentokrát nekonalo žádné mistrovství světa, měli jsme mnohem lepší počasí, a tak jsme absolvovali řadu překrásných výletů, například na zámek v Kunštátě. Kvůli našemu každodennímu zpěvu u táboráku si obyvatelé Bedřichova stěžovali na rušení nočního klidu tentokrát pouze jednou, takže se vše obešlo bez větších problémů a výlet proběhl přesně podle našich představ.

Ve 4. ročníku nás čekal již jen zářijový poznávací výlet do Prahy, kde tou dobou zuřila žloutenková epidemie, ale ten příběh už znáte.

Nyní, když nastal čas rozloučit se, na nás náhle dopadají smutné chvíle nostalgie a vzpomínání na všechno krásné, co jsme u nás na škole mohli prožít. Je to tolik zážitků, že by zaplnily všechny stránky Lercháče, a stejně by ještě scházel ohromný kus. Za toto všechno patří dík především našim profesorům, kteří po celou dobu vytvářeli svým přístupem k nám atmosféru naší školy a to, jak my sami ji dnes vnímáme. Velké díky patří naší paní profesorce třídní Illkové, usmě-

vavé sestře Cyrile, vždy milé paní profesoře Jandové, pilnému panu profesoru Veselému, vždy správně informované paní profesoře Svrčulové, ochotné paní profesoře Novákové a dalším a dalším... To oni pro nás po celé ty roky byli duchem školy a navždy jím zůstanou. Ve třídě jsme měli báječný kolektiv. Samozřejmě, že jsme se někdy hádali, ale nepatří i toto ke správnému manželství? Dřív nám to vše připadalo vzdálené: rok 2009, stužkování, maturita, závěrečné vysvědčení... Dnes však máme pocit, že jsme spolu pobyli jen krátkou chvíli a že bychom společně vydrželi dalších sto let. Všichni si budeme navzájem nesmírně chybět a scházet nám bude i školní prostředí, kde jsme trávili každý den a na které jsme tehdy tolik nadávali. Je legrační, jak rádi bychom to dnes vrátili zpátky. Bohužel to již nejde. Voda plyne dál a před námi teď stojí jiní spolužáci a zcela nový život.

Tímto se s vámi loučíme a na závěr vám, milí čtenáři, posíláme radu: Užívejte si každé chvíle na naší škole! Každého momentu v naprosto běžném pracovním dnu, kdy nadáváte na frontu na obědy a svému spolužákovi si stěžujete na špatné známky v indexu. Protože právě na tyto tolik obyčejné chvíle budete jednou – tak jako my nyní – vzpomínat jako na jedno z nejkrásnějších období života...

Adam Homolka (VHC4)

Anglie 2009

(3. – 10. 5. 2009)

V neděli ráno, 3. 5. 2009, byl odjezdový den zájezdu do Anglie. Nevím, jak ostatní, ale já jsem se na něj moc těšila. Jeli jsme s profesorkami Pavlou Pospíšilovou a Markétou Foralovou. Ubytování jsme byli v rodinách, v anglických rodinách, jak jinak ☺, takže jsme se museli dorozumívat anglicky. Alespoň jsme si angličtinu procvičili v praxi. To byl také jeden z důvodů, proč jsem na zájezd jela, tedy kromě možnosti vidět anglické památky a zajímavosti.

Celou neděli jsme strávili v autobuse. Čas jsme „utloukali“ sledováním filmů a posloucháním výkladu o Anglii od naší průvodkyně, slečny Táni. V pondělních ranních hodinách jsme nastoupili na trajekt ve francouzském Calais a přepluli kanál La Manche. Z lodi jsme viděli i bílé Doverské útesy. Poté jsme odjeli z přístavu Dover, směr Londýn. První, co jsme v Londýně viděli, bylo London Eye tyčící se u řeky Temže. Byl odtud krásný pohled na House of Parliament a Big Ben. Měli jsme namířeno na Covent Garden, což je velká londýnská tržnice, pyšníci se jak moderními obchůdky, tak blešími trhy (škoda, že je u nás nemáme ☺). Kromě toho tam můžete vidět pouliční umělce – herce, komiky... Zkrátka je to zajímavé místo. Cestou tam jsme kromě Big Benu viděli Westminster Abbey, kde jsou korunováni angličtí panovníci, Downing Street, přes park se spoustou veverek Trafalgar Square, nebo třeba Buckinghamský palác, který snad není třeba představovat. Ne-

smím zapomenout na Double Deckery – klasické dvojpatrové autobusy – a na červené telefonní budky, bez kterých by Londýn nebyl Londýnem. Po důkladném prozkoumání Covent Garden jsme měli namířeno k Temži, na projížďku lodí. Šli jsme tam přes Leicester Square, kde se nacházejí samá kina, divadla a restaurace, Picadilly Square, přes Čínskou čtvrt a Soho. Cestou nás zastihlo klasické anglické počasí – déšť. I na lodi drobně poprchalo, ale náladu nám to myslím nezkažilo a my se mohli kochat pohledem na Tower Bridge a celý Londýn. Ten den jsme ještě navštívili Greenwich s National Maritime Museum – interaktivním námořním muzeem – a Royal Observatory, kde se nachází nultý poledník. Po nabytém dni jsme unaveni, ale naplnění krásnými dojmy z Londýna konečně zasedli do autobusu a vydali se na cestu přes dopravní zácpami zasekaný Londýn do rodin. Tam jsme (myslím, že se nepletu, když budu mluvit i za ostatní) všichni dostali večeri, předali jsme dárky a šli do hajan.

Další den, v úterý, jsme v 8:10 ráno odjížděli z místa srazu, kam nás rodiny zavezly autem, či kam jsme došli pěšky. Než jsme se vymotali z Londýna, trvalo to skoro dvě hodiny, přičemž další hodinu zabrala cesta po dálnici. Okolo jedenácté dopoledne jsme dorazili k jedné z nejzajímavějších památek Anglie, ke Stonehenge. O této megalitické stavbě se toho příliš neví, panují různé domněnky o jejím vzniku... Ale to teď neřešme, nejsme v dějepise ☺. Na místě silně foukalo, ale nepršelo! Po obejití Stonehenge dokola, po nafocení kamenů ze všech možných i nemožných úhlů jsme se vydali autobusem do městečka Winchester, kde

jsme navštívili katedrálu a viděli kulatý stůl krále Artuše v Great Hall. Zbytek dne jsme strávili v Salisbury, v milém městečku s další katedrálou, tentokrát s nejvyšší věží. Po prohlídce a rozchodu jsme opět, okolo osmé večer, dojeli do rodin.

Ve středu dopoledne jsme jeli do Oxfordu. Navštívili jsme Christ Church Collage, jednu z nejstarších studentských kolejí. Natáčela se zde sága o Harry Potterovi. Ve zdejší jídelně se točily scény odehrávající se ve Velké síni, kterou ovšem museli ve filmu digitálně zvětšit, neboť originál je menší. Na schodech před ní se natáčela scéna z HP1, kdy profesorka McGonagallová promlouvá k prvnímu ročníku a Neville najde žabáka Trevora ☺. Každá oxfordská kolej má i svou kapli, a tak ani Christ Church Collage není výjimkou, takže jsme ji také navštívili. Viděli jsme i Merton Collage, která je nejstarší. V Oxfordu jsme ještě například viděli Radcliffe Camera – knihovnu. Z univerzitního města jsme jeli zpět do Londýna k paláci Jindřicha VIII., Hampton Court. Tam jsme úspěšně prošli bludištěm, kde se ozývaly různé „matoucí“ zvuky, abychom se ztratili. V areálu se nacházejí i rozlehlé zahrady s květinami, jezírky a kašnami, kde jsme strávili zbytek dne. Pak se jelo zase do rodin.

Na další den jsem se velmi těšila, na programu bylo totiž mimo jiné i muzeum voskových figurín Madame Tussaud's. Museli jsme si vystát asi hodinovou frontu na lístky před muzeem, ale to nevadilo, protože vevnitř to stálo za to. Muzeum je dělené na několik sekcí – sekce se současnými celebrity (Johnny Depp, David Beckham), filmová sekce (Audrey Hepburn, Shrek, Steven Spielberg) sportovní sekce (Louis Hamilton), politická

sekce (Barack Obama, Adolf Hitler), historická sekce (královna Viktorie, William Shakespeare), nebo třeba hororová sekce, které vévodí socha Alfreda Hitchcocka s ptáky nad hlavou a ve které se nachází „strašidelný hrad“, který však není hrad, ale tmavá místnost se zrcadly, různými zvuky, strašidly v podobě živých lidí, nebo třeba s visícími pavučinami ze stropu. Poté jsme ještě viděli sochy Marilyn Monroe, Charlieho Chaplina nebo princezny Diany, které stály tak nějak v prostoru, tj. nezačleněny v sekcích. Některé sochy byly velmi povedené, jiné méně, ale můj dojem z muzea je kladný a moc se mi tam líbilo. Po projití muzea jsme jeli metrem (tube) k hradu Tower, který stojí u Temže a před nímž se nachází Tower Bridge. Před Towerem nám naše průvodkyně, slečna Táňa, řekla o něm pár věcí a pak se šlo dovnitř. V Toweru jsme viděli sedm havranů (má jich být sedm, ale je jich pro jistotu víc, aby když nějaký zemře, jich vždy zbylo minimálně oněch sedm ☺), kteří nesmějí ulétnout (mají zastřižnutá křídla), protože pověst uvádí, že dokud budou v Toweru havrani, bude Anglie bezpečná vůči invazi. Viděli jsme také korunovační klenoty a navštívili jsme muzeum, kde jsme mohli obdivovat brnění, šperky, nebo si přečíst historii Toweru v angličtině. Po rozchodu, určeném k procházce městem, jsme šli pod Tower Bridgem ke St. Catherine Docks, které jsme si prohlédli, a pak už následoval odjezd autobusem do rodin.

Předposlední den v Anglii jsme navštívili středověké město Canterbury, kde jsme si prohlédli slavnou canteburskou katedrálu a prošli se ulicemi města. Ten den pršelo, což nám náš rozchod po Canterbury trochu kazilo, ale myslím, že to

většinou zájezdu nevadilo. Holky „prometly“ snad všechny obchody s oblečením a počasí jim zjevně nepřekáželo. Nicméně po klasickém rozchodu, kterých jsme na zájezdu měli požehnaně ☺, už nepršelo a my jsme odjeli do přímořského městečka Hastings, kde už bylo krásné modré nebe bez mráčku. Čekal nás tam výhled na moře a všem se tam líbilo. V Hastingsu jsme navštívili pašerácké muzeum. To se nacházelo v jeskyních a bylo, jako většina muzeí, která jsme navštívili, interaktivní – mohli jsme si sáhnout na exponát a „pohrát“ si s ním. Po východu z muzea jsme se ještě pokochali pohledem na moře, uváleli pár sudů a kotrmelců z travnatého kopečka, kde se jeskynní muzeum nacházelo, a jelo se zase zpět do Londýna, do rodin.

Poslední den jsme celý trávili v dalším přímořském městě, v Brightonu. Před odjezdem jsme se ale loučili s rodinami, někteří to i obřečeli, a já se nedivím. Za ten týden jsme se s rodinami sblížili, dá-li se to tak říct, a bylo nám zkrátka líto, že už je v životě nevidíme.

V Brightonu jsme navštívili Sea Life Centre – podmořské akvárium, kde jsme spatřili mnoho zajímavých ryb, medúz a dalších mořských živočichů a poté šli na prohlídku Royal Pavilion, což je velký palác krále Jiřího IV. v indickém stylu. Trošku mi připomínal Taj Mahal. Na prohlídkové trase jsme měli k dispozici telefonky, kde se mačkala čísla a ono vám to řeklo něco o dané místnosti nebo exponátu, který byl pod daným číslem. Bylo to samozřejmě v angličtině, ale v jednoduché, a tak se z výkladu dalo dost pochytit. Poté jsme ještě zašli do muzea hraček, kde bylo vystaveno mnoho modelů vlaků, aut či panenek. Násle-

doval dlouhý, tří a půl hodinový rozchod, který každý trávil po svém. Někteří se prošli po Brighton Pier – po mole, které zasahuje 512 m do moře a na němž se nacházejí různé obchůdky a herny, někteří odpočívali v parku u Royal Pavilion, jiní šli na bleší trh, který jsme viděli cestou do muzea hraček a který se nám opravdu velmi zamlouval, někdo absolvoval obvyklý okruh po obchodech s oblečením... Fantazii se meze nekladly. Kolem šesté hodiny večer jsme se vydali po pobřeží směrem k autobusu, kde nám naši řidiči uvařili párky a mohli jsme vyrazit na cestu domů.

Čas jsme jako obvykle trávili sledováním filmů a okolo půlnoci jsme v Doveru nastoupili na trajekt a přepluli přes kanál La Manche zpět do Calais, kde jsme nasedli do autobusu a nabrali směr Česká republika, kam jsme dojeli v neděli 10. 5. 2009 odpoledne.

Celkově se mi zájezd do Anglie velice líbil, neboť to byla dobrá zkušenost, co se týče pobytu v rodinách a domluvy s nimi. Co jsme si anglicky „nevyjednali“, to jsme neměli. Poznali jsme jinou kulturu, viděli řadu krásných památek, muzeí, zajímavostí a zažili spoustu krásných chvil. Pokud bude možnost jet do Anglie znovu, určitě ji využiji, protože za jeden týden, byť nabitý, se nedá stihnout všechno. Děkuji paní profesorce Pospíšilové a paní profesorce Foralové, že to s námi vydržely ☺, i slečně Táně, která se to asi nedozví, ale především jí patří náš velký dík za to, že nás „10 nej z Anglie a Velké Británie“ provedla, neboť bez ní by to nebylo ono. Nikdy na tento zájezd nezapomenu a všem doporučuji, abyste v budoucnu, ať už se školou či s rodiči,

něco podobného také absolvovali. Nebude litovat.

Lucie Říhová (G4)

ANGLIE

Sraz byl v neděli 3. 5. 2009 v 9 hodin. Vyjeli jsme asi v 10 hodin. Cesta trvající asi 15 hodin uplynula vcelku rychle. Konaly se polštářové bitvy, používaly se filmy. Někdo spal (respektive pokoušel se spát), ale většině se to nedařilo.

V 5 hodin anglického času jsme z okna trajektu uviděli Bílé útesy. Potom jsme vjeli do Londýna a vystoupili nedaleko budov parlamentu u Londýnského oka. První den v našem novém domově byl náročný. Paní průvodkyně, slečna Táňa, nás provedla Westminsterem a různými náměstími (Piccadilly Circus, Trafalgar). Byli jsme se podívat i na Buckinghamský palác. Mohli jsme zhodnotit, jak se královně žije. Má to tam docela pěkné, ale pořád ji hlídá ochranka. Odpoledne jsme si udělali vyjížďku lodí po Temži do Greenwiche.

V 7 hodin jsme dorazili na meeting point. Celí „natěšení“, ale i nervózní jsme se seznámili se „svými“ rodinami. Čekala nás obrovská uvítací večeře (nevíme, jak ostatní), která se skládala z osmažených sýrů a masa, obrovských mís s hranolkami, salátu a moučnicku. Olizovaly jsme se až za ušima. Rodiny obecně byly velmi vstřícné, povídavé a většinu studentů dělaly dobré obědové balíčky.

Další dny jsme navštívili Stonehenge, Canterbury, Oxford, Winchester, Hastings a náš oblíbený Brighton.

Poslední ráno našeho pobytu jsme se rozloučili s rodinami, Anglií i dobrým jídlem. Ukápla i nějaká ta slzička. S pozdravem „Bye, bye“ jsme se vydali směr Brno.

*Monika Kozlová, Veronika Nekudová,
Anna Mrázová (G3)*

1. Střídání stráží u Buckingham-
ského paláce
2. London Eye
3. Molo v Brightonu
4. Oxford - Christ Church Collage,
zde se natáčely filmy o Harry
Potterovi

Sportovní den 2009 Pozor, pozor, pozor!!!

Jako každý rok proběhne i letos celoškolský sportovní klání, tentokrát však s malým překvapením...

Vedle tradičních fotbalových, volejbalových, pingpongových či jiných zápasů můžete své síly změřit se silami profesorského sboru!!!

Vše vypukne v pátek 26. 6. 2009, a to následovně:

- 8.00 hod. na hřišti školy fotbalový zápas studenti vs. učitelé
- poté jednotlivé sportovní zápasy podle zájmu studentů
- 12.00 hod. (místo bude upřesněno) volejbalový zápas studenti vs. učitelé

Přijďte si zahrát a podpořit své favority!!!

redakce

...s PhDr. Marií Niedermayerovou

Kde jste se narodila?

Narodila jsem se v Prostějově a byla jsem dcerou starších rodičů, protože maminka byla učitelka a za dávných dob platilo, že učitelky se nesměly vdávat. Takže ona se vdávala až po třicítce, a tak jsem zůstala jedináčkem. Jako učitelské dítě jsem byla takový ten vzorný žáček a když jsem končila základní školu, tak jsem samozřejmě chtěla jít na gymnázium. Jenomže to bylo období strašných politických problémů 50. let a mně se dostalo krásného posudku. Měla jsem v něm napsanou legendární větu, která zní jako z románu, a sice: „Vzhledem ke své postavě vhodná do těžkého průmyslu.“ Já jsem nikdy nepochopila, jestli kvůli síle, nebo hmotnosti, ale tím jsem byla odsouzená, že nepůjdu studovat – z politických důvodů.

Tatínek byl obchodník, katolická rodina, a už můj vstup na gymnázium by si zasloužil román, je až neuvěřitelný. Představte si, že můj spolužák ze třídy, jistý Lojza Krejčí, byl sirotek, chytrý kluk, kamarád, který se hlásil do Prostějova na průmyslovku. Když viděl, že nemohu jít studovat, tak napsal – o své vůli, já jsem to oplakala – přihlášku do hornictví. Tehdy znělo heslo: Já jsem horník, kdo je víc? Říkala jsem mu, že to dělat nesmí, ale on do přihlášky napsal, že půjde na horníka, pokud se já dostanu na gymnázium. To si neumíte představit, jak to se tehdy sledovalo, zkrátka škola byla hodnocena podle toho, jestli měla horníka. On na toho horníka šel a já jsem takhle dostala

místo na gymnáziu. Já jsem tehdy plakala, protože se mi zdálo, že by Lojza mohl špatně dopadnout, ale on mi řekl, že jeho nevlastní matka si nepřeje, aby šel studovat. On byl chytrý a řekl mi: „Já jak přijdu mezi ty v podstatě hloupější, tak hned půjdu nahoru.“ A šel a stal se důlním inženýrem; už bohužel nežije.

Když jsem končila gymnázium, tedy jedenáctiletku, věděla jsem, že mou jedinou záchranou je prospěch. Tehdy asi po tři roky platilo, že kdo měl samé jedničky na závěrečném vysvědčení i na maturitě, je přijat bez přijímacích zkoušek. To se mi podařilo, tak jsem se ocitla na filozofické fakultě, k velké nevoli tehdejšího tzv. kádrováka, tedy politického vedoucího fakulty, který ovšem hned v úvodu prohlásil, že mě nenechá studovat žádnou pedagogickou disciplinu, abych nekazila mládež. Takže jsem celých pět let na filozofické fakultě studovala odbornou slavistiku, vlastně všechny slovanské jazyky, a hlavně češtinu. V posledním ročníku jsem se vdala, protože jsem chtěla, abych měla nějaké větší šance, a to už začínala tzv. zlatá léta šedesátá, ale ještě ne úplně. Takže jsem po skončení filozofické fakulty za všech pět let měla paradoxně jedinou dvojku, z marxismu. Zkoušející mně tehdy řekl: „Soudružko Novotná, vy to umíte, ale vy tomu nevěříte!“ (smích) Zkrátka, místo učitelské pro mě nebylo, tak jsem nastoupila do zbrojovky.

Dva roky jsem pracovala ve zbrojovce na překladatelském a dokumentačním oddělení, což byl pro mě velice důležitý moment, protože jsem se naučila pracovat s obyčejnými lidmi, vycházet s nimi, a kupodivu mě měli hrozně rádi a hlásí se ke mně pořád. Pak se mi narodil první syn, který nebyl úplně zdravý, a

když jsem končila mateřskou, podala jsem přihlášku do školy. To už byla zlatá šedesátá léta, už to šlo, jenže pořád jsem ten kádrový profil neměla dobrý, tak jsem dva roky měla úplně přerušované, jen jsem zastupovala, oni mně rozvázali pracovní poměr a podobně, a tak jsem se ocitla na základce na třídě Kapitána Jaroše, kde se roku 1967 zřizovalo gymnázium a kde jsem zůstala. Tam jsem prožila celou dobu vcelku v klidu, bez větších problémů, akorát jsem měla kárné řízení krajského výboru strany pro ideové nedostatky v práci, ale vzhledem k tomu, že ředitel mi rozuměl a řekl: „Já Vás tady chci, Vy jste dobrá kantorka,“ tak jsem všechno přežila. Učila jsem tam až do revoluce.

Pak jsem byla, jak říkám, „vykopnuta“ výše, a to, že jsem udělala konkurz na inspektorku středních škol, což jsem dělala více než pět let. To mě nebavilo, protože to bylo papírování, i když mi to moc dalo pro život, a tak jsem požádala o důchod. V tu chvíli mi pan ředitel naší školy, vzhledem k tomu, že jsem byla jeho „matka třídní“, volal, abych sem přišla. Nakonec jsem tady strávila další kus svého života, a to velice šťastný, a jsem opravdu Bohu vděčná, že jsem mohla na této škole být, učit a že jsem vás všechny mohla poznat.

Chybí Vám škola?

Škola mi nechybí, ale vy mně chybíte. Mně strašně chybí děcka. Ale já mám to štěstí, že se se studenty pořád stýkám – navštěvují mě, v sobotu jsem byla na večírku v Soběšicích, třídy mě zvou – z Jarošky, už i vaši dávní absolventi z pedagogické u mě přespávají (ti mimobrněšti). A co mně nejvíc chybí, jsou

slohovečky. To byl kontakt s vámi, a věřte, že mám řadu takových slohoveček ve složce. To mně dělá největší radost.

Mohla byste popsat rozdíl mezi mládeží dnes a dřív, třeba před revolucí?

Určitě je. Je a není. Generace vašich rodičů, kterou já jsem zažívala na Kapitálu na Jaroše, přičemž podotýkám, že na té škole byla dobrá atmosféra, měla větší zájem, oni věděli, že se mohou prosadit jenom výsledky své práce, a já bych řekla, že se možná víc učili, než někteří z vás. Nic neplatí obecně, tenkrát byli lidé, kteří pluli (zejména ti, kteří měli politické zázemí a věděli, že se stejně uplatní), a teď jsou lidé, kteří jsou „za bukem“ a taky dělají, takže když se to vezme... Možná byly třídy kontaktnější; na jedné straně studenti věděli, třeba konkrétně ta třída pana ředitele, že jsou mezi nimi donašeči, ale na druhé straně se nebáli a mnoho věcí dokázali říct. Také bylo v hodinách určitě méně uvolněnosti, byla větší kázeň. Netvrdím, že je to špatné, ale nikoho by nenapadlo pít v hodině, nebo zvednout se a jít na záchod atd., tady v tomto směru to bylo trochu víc ukázněné.

Jste z věřící rodiny?

Ano, pocházím z věřící rodiny. Moje maminka měla učitelský ústav u dominikánek.

Jaké jsou vaše zájmy? Jaká je vaše oblíbená literatura, divadlo, hudba...?

Filozofickou fakultu končila diplomkou z gramatiky, ze syntaxe, což je moje hobby, a musím říct, že např. k vážné hudbě mě přivedl manžel. On měl velmi

rád vážnou hudbu a teď, co už jsem bohužel patnáctý rok vdova, je pro mě kultura, knížky, divadlo, ale v první řadě hudba, náplň mého života. A pak příroda – zahrádka, turistika, to je opravdu náplň mého života, kromě rodiny.

...také jste byla spatřena v ulicích během Noci kostelů. Co si myslíte o akcích tohoto typu (např. i Muzejní noc)?

Já jsem se Noci kostelů hrozně obávala. Myslela jsem, že to bude fiasko, a mně tekly mnohokrát slzy dojetím, kolik tam bylo lidí, jak to bylo úžasné, jak to bylo spontánní a slušné. Samozřejmě většina těch lidí nebyla věřících, to už víme, ale že tam chodili a obdivně jim svítily oči a dívali se, to byl nápad shůry. Myslím, že po období totality, které jsme zažili, jsou všechny tyto akce krásné a mám radost, že i církev se otvírá a dovede oslovit. Zkrátka to bylo moc pěkné, třeba u Tomáška, ale i jinde. Moc se mi to líbilo.

Mohla byste se s námi podělit o svůj názor na momentální koncepci státních maturit?

Jsem jednoznačně pro státní maturitu, a sice proto, že jsem jako inspektorka měla možnost vidět, za co se také maturita dává, a to je neuvěřitelné. Myslím tím oblast těch škol, kde je to placebné, a maturita se v podstatě platí. Zažila jsem neuvěřitelné věci a potom mi připadá, že maturitní vysvědčení pak není rovnocenné u vás, kteří si ho zasloužíte, s těmi, kteří opravdu na to nemají. Opět perlička na závěr k tomuto. Když jsem byla na jedné škole, kde byla maturita nepředstavitelná, tak mně paní vyučující

řekla: „Paní inspektorko, oceňte alespoň to, že všichni měli obleky.“ (smích) Ovšem ta koncepce maturit, jaká teď je, stála tolik peněz, a na druhé straně si myslím, že není dělaná úplně odborně. Mluvím zejména o češtině, protože matematika a jiné předměty jsou prý mnohem lépe udělány.

Co byste chtěla vzkázat našim čtenářům?

Vím, že ne všichni to rádi slyší přes slova Bible či evangelia, nicméně trochu jich využiji. První přikázání je „Miluj Boha a bližního...“ a já se domnívám, že když podle toho člověk bude žít, tak naplnil svůj život i štěstím a snad i svým posláním. A snad ještě jednu věc. Stále bližší je mi prosba Otčenáše „Odpusť nám, jako i my odpouštíme...“. A když se toto v životě naučíte, tak máte veliký krůček za štěstím.

Děkujeme za rozhovor!

Veronika Králová, Klára Kročová (G4)

Robert Fulghum: Všechno, co opravdu potřebuju znát

Po mnoho let jsem se vždycky na jaře rozhodl, že sepišu svá osobní přesvědčení – takové krédo. Když jsem byl mladší, zabíral můj seznam několik stránek; snažil jsem se nic nevynechat, zabrousil jsem do všeho. Připomínalo to soudní spis, jako kdyby slova mohla řešit všechny rozpory smyslu bytí.

V posledních letech je krédo stále kratší – někdy je cynické, někdy komické, jindy laskavé, ale pořád na něm pracuju. Nedávno jsem si předsevzal, že krédo zjednoduším, aby se mi vešlo na jednu stránku. Plně si uvědomuju, jak je tohle předsevzetí naivně idealistické.

Že bych měl být stručnější, mě napadlo u benzínové pumpy. Naplnil jsem nádrž svého starouška superskvělou vysokooktanovou šťávou. Moje rachotina si s tím nevěděla rady a běžel jí z toho mráz po zádech – na každé křižovatce prskala a při jízdě z kopce se ozývalo řihání. Chápal jsem to. Mému mozku a mému duši se občas stane něco podobného. Přesycení informacemi a po zádech mi pak běhá existenciální mráz – prskám na každé křižovatce života, kde se musím nějak rozhodnout, a buď toho vím příliš, nebo naopak málo. Zmapovaný život není žádná legrace.

Tehdy jsem pochopil, že už znám většinu z toho, co je k smysluplnému životu zapotřebí – a že to není až tak obtížné. Všechno to znám. A znám to už velice dlouho. Žít podle toho – to už je něco jiného, že? Tohle je tedy moje krédo:

VŠCHNO, CO OPRAVDU POTŘEBUJU ZNÁT o tom, jak žít, co dělat a jak vůbec být, jsem se naučil v mateřské školce. Moudrost mě nečekala na vrcholu hory zvané postgraduál, ale na pískovišti v nedělní škole. Tohle jsem se tam naučil:

O všechno se rozděl.

Hraj fér.

Nikoho nebij.

Vracej věci tam, kde jsi je našel.

Uklízej po sobě.

Neber si nic, co ti nepatří.

Když někomu ublížíš, řekni promiň.

Před jídlem si umyj ruce.

Splachuj.

Teplé koláčky a studené mléko ti udělají dobře.

Žij vyrovnaně – trochu se uč a trochu přemýšlej a každý den trochu maluj a kresli a zpívej a tancuj a hraj si a pracuj.

Každý den odpoledne si zdřímni.

Když vyrazíš do světa, dávej pozor na auta, chytni někoho za ruku a drž se s ostatními pohromadě.

Nepřestávej žasnout. Vzpomeň si na semínko v plastickém kelímku – kořínky míří dolů a rostlinka stoupá vzhůru a nikdo vlastně neví jak a proč, ale my všichni jsme takoví.

Zlaté rybičky, křečci a bílé myšky, a dokonce i to semínko v kelímku – všichni umřou. My také.

A nikdy nezapomeň na dětské obrázkové knížky a první slovo, které ses naučil – největší slovo ze všech – DÍVEJ SE.

Všechno, co potřebujete znát, tam někde je. Slušnost, láska a základy hygieny. Ekologie, politika, rovnost a rozumný život.

Vyberte si kterékoliv z těch pravidel a řekněte to složitými dospělými výrazy a

vztáhněte si to na svůj život v rodině nebo práci, na svou vládu nebo na svůj svět a uvidíte, že to platí, je to jasné a sedí to. A představte si, oč lepší by byl svět, kdybychom si všichni – na celém světě – každý den ve tři odpoledne dali koláček a mléko a pak si lehli a zdřímli si s polštářkem pod hlavou. Nebo kdyby základní politikou všech vlád bylo vždycky vracet věci nazpátek a uklízet po sobě.

A stále ještě platí – bez ohledu na to, kolik vám je let –, že když vyrazíte třeba do světa, nejlepší je chytit někoho za ruku a držet se pohromadě.

redakce

V tomto předprázdninovém čase nás (jak jinak) zajímalo:

Na co se o prázdninách nejvíce těšíte?

Fratišek Herz (G3)

na bazén

Hana Homolová (G7)

na tábor

Helena Novotná (G6)

pokud projdu, tak budu ten nejšťastnější člověk na světě

prof. Eva Melicharová

že si odpočinu

prof. Helena Múčková

na to, že pojedu ke kamarádovi na chatu, dám nohy do potoka a budu si číst a poslouchat ptáky a nebudu muset brzy vstávat

Tereza Benešová, Martina Hermannová (G4)

Dnes vám představíme práce, které se v Národní soutěži dětského literárního projevu – Náš svět (36. ročník – 2008/2009) umístily ve své kategorii mezi deseti nejlepšími.

Zločin na polorovině

1. dějství

Nacházíme se u poklidné poloroviny pokryté vodou. Na pláži odpočívá jen jedna osoba – přímka Alfons Píchkružít-ko. Po chvíli vstává, bere absolutně rovnoramenný podběrák a jde se podívat, zda mu zabrala alespoň jedna odvěsna. Nahne se nad vodu a vtom uslyší něčí smích a pak... žbluňk. Ještě se rychle otočí a vidí, jak se na něj směje věta SSS.

A: „Pomoc, já se topím!!!“

Ve stejnou chvíli po pláži prochází spanilá přímka Kosouhlínka Těžničková.

K: „Co, kdo, co se děje?!“

Vtom uvidí topícího se Alfonse. Statečná Kosouhlínka ani chvíli nezaváhá, a do vln hází Alfonsovu kružnici. Po chvíli je už přímka na břehu a ztěžka dýchá.

A: „S...S...S...!“

K: „Cože?“

A: „S...S...S...!“

K: „Myslíš SOS?“

A: „Ne, SSS!“

K: „Co sss?“

A: „Ta věta...hodila mne do vody!“

K: „SSS? Ta se vždycky tvářila jako dobrák!“

A: „No vidíš, i některé geometrické zásady jsou falešné a zlotřilé.“

K: „Pojď, vydáme se ji hledat.“

Odcházejí.

2. dějství

Po celé polorovině bez vody jsou vyvěšeny obdélníky s nápisem: „KDO NAJDE VĚTU SSS, DOSTANE 500 BODŮ!“ Policejní pátrání je v plném proudu.

Dvě drbný – úsečka Albína a úsečka Cedinka – si na velkém čtverci povídají. Cedinka právě vykřikuje: „No to vám povídám, ta SSS bude sedět! To byl pokus o vraždu!“ když vtom větu zahlédnou! Okamžitě vytácejí na svých malých oválech policii. A zanedlouho je věta sevřena v úhlech přísných různoběžek.

Před soudem: „Věto SSS, jste obviněna z trestného činu pokus o vraždu. Chcete říct něco na svou obhajobu?“

S: „Ne, nechci, nic jsem neudělala.“

Soudce: „Věto SSS, jste odsouzena na deset let odnětí svobody za trestný čin pokusu o vraždu!“

S: „Tolik? Odvolávám se!“

Soudce: „Smůla!“

A různoběžky odvádějí větu SSS do trojúhelníku ABC.

3. dějství

Rovnoběžky Alfons a Kosouhlínka se procházejí po pobřeží rozbouřené poloroviny.

A: „Tam bych dneska nechtěl spadnout, z toho bych se nedostal!“

K: „Alfonsi, máš mě rád?“

A: „Jasně!“

K: „Já si to nemyslím. Kdybys mě měl rád, tak bys za mnou šel, a ty nejdeš!“

A: „Ale prosím tě...“

Je hluboká noc, na pobřeží je jen jedna osoba – Kosouhlínka Těžničková. Hledí na rozbouřenou polorovinu a myslí si: „Nemá mě rád, nechce za mnou jít a třeba mě jen vzít za ruku. Nikomu za nic

nestojím, nikomu nebudu chybět. Utopím se!“ Nebohé Kosoúhlince nedošlo, že jsou s Alfonsem rovnoběžky a že se tím pádem nikdy nesejdou. Rozběhla se a ... za chvíli už bylo její tělo unášeno mořským proudem bez duše. Až ráno ji našel jeden rybář a zanesl ji Alfonsovi. Brzy měla pohřeb. Po krásných, ale dojemných slovech starosty Jana Lichoběžníka o ztraceném mládí a životě byla její rakev ve tvaru šestiúhelníku spuštěna jako kolmice do hlíny. A Alfons se bolestně rozplakal. Po pohřbu šel na pobřeží, kde to všechno začalo, a umiňoval si, že už s nikým nebude rovnoběžka...

Eliška Opálková, Anna Vicenecová (G2), II. kategorie

Přátelství

27. června, začátky mého bytí

Tady to všechno začalo. Mezi stovkami uřvaných miminek ležím i já.

Vedle usíná nějaký kluk s velkýma modrýma očima a kouká se na mě, asi se mu líbím. Naši rodiče společně o něčem diskutují a my nevíme, že se naše osudy ještě střetnou.

3. rok

Doluji na pískovišti tunely a on mi začne házet písek do očí. Naštvu se a ubrečený utíkám za maminkou, která mým prvním slovíčkům vůbec nerozumí. Vyřeším to tedy po svém, utíkám zpět a pošlapu mu bábovičky. Nebavíme se spolu.

5. rok

Ve školce se baví s mými kamarády a ještě ke všemu má moje autíčka! Beru si je tedy vítězoslavně zpět, ale začneme se o ně zase prát. A paní učitelka nás zase pošle pykat do kouta.

9. rok

Sbíráme spolu jablka na zahradě. Šlapu mu po prstech a on padá dolů na zem. Zlomí si nohu a já si stále myslím, že je to super legrace. Až v nemocnici pochopím, že tohle si kamarádi asi nedělají.

15. rok

Netrpělivě očekáváme výsledky z přijímaček na střední. Zjišťujeme, že jsem se nedostal. Hned na to mi řekne, abych nebyl smutný. Půjde se mnou na jinou školu. Zůstáváme tedy v rodném městě a náš sen o studiu v cizině a cestování je ten tam.

20. rok

Po maturitě se tak často nevidáme. Potkám ho na ulici, jeho blond háro nelze přehlédnout. „Čau, jak žiješ?“ ptám se. „Ale jo, dobrý. Jen přemýšlím, kam na vejšku,“ sklesle odpovídá. Přišel o rodiče. Autonehoda. Teď bydlí u mě a náš sen se znovu oprašuje. Vzala nás cestovní agentura jako „badatele“.

21. rok

Odjíždíme! Čtu si nabídku od agentury. Vyrazíme do Austrálie zkoumat místní domorodce. Jedu tedy na sraz do Prahy, pro přesnější informace. Přichází však velké zklamání. Mě ještě stačí vybrat, jenže pro něj a dalších deset už je plno...

„Tak hele,“ povídám, „buď půjdeš místo mě, nebo to zruším.“ Vracíme se spolu, veselí a šťastní, zase domů.

22. rok

Zradil, odjel si sám do ciziny. Prý za nějakou přítelkyní z internetu.

Zdrčen sedím sám na okně, kouřím jednu cigaretu za druhou a piji whisky. Začínají se objevovat známky opilosti. Padám z okna na dřavou pohovku a usínám.

28. rok

Píšeme si dopisy. Brzy mě přijede navštívit. Jenže já odjíždím. Vzpomněli si na mě v té agentuře, a tak jedu natáčet. Už ho nechci nikdy vidět.

31. rok

Po návratu od protinozců jdu nakoupit a někdo mně klepe na rameno. Otáčím se, abych viděl, kdo to je. Strašně se změnil. Šedé sáčko na míru sedí ke krátkým vlasům a naleštěným polobotkám. Už to není ten starej rozcuchaný hipík. Teď je to elegantní manager ve zralém věku. A navíc s překrásnou přítelkyní. Budou se brát.

27. červen, 36. rok

Spěcháme spolu do porodnice. Do té, kde jsme se narodili a chodili kolem ní každý den do školy. Naše milované leží tam někde nahoře v bolestech a čerství potomci taky. Taky pláčou, jako kdysi my. Taky chtějí spát, ale my je nenecháme. Jsou krásní, a proto jim musíme věnovat pozornost, mazlit se s nimi, jako správní rodiče. Stejně jako ti naši.

62. rok

Sedíme spolu na rybách a já si říkám, že je mi v důchodě krásně. Lovíme velké pstruhy, mají totiž kulaté výročí svatby. Také já a má choť jsme spolu už pěknou řádku let. Dnes je opravdu krásný den.

70. rok

Žena vaří nedělní oběd. Koprovku, mou oblíbenou. Ležím v posteli a on sedí vedle mě. Pozoruji ho. Vráskami mu ztvrdly rysy v obličejí a ten orámovaly šedivé vlasy. Nestříhá si je. Vlastně se vůbec nezměnil, vrátil se do našich mladých let. Vzpomínám. Chci mu říct, jak jsem měl díky němu krásný život, jak jsem se díky němu bavil, ale kvůli němu i trpěl. Jak jsem mu vděčný a mám ho opravdu moc rád. Jenže únava mě přemohla. Vidím jeho usazené oči a poslední, co ještě slyším, je: „Měl jsem Tě rád...“.

Někteří lidé vstoupí do našeho života a rychle z něj odejdou. Někteří v něm nějakou dobu zůstanou a zanechají stopy v našich srdcích. A pak už nikdy nebudeme stejní.

Michaela Vosinková (G4), III. kategorie

Malý hubený chlapík sedí u baru a asi hodinu zírá do své skleničky. Najednou k němu přijde řidič kamiónu, vezme mu drink a vypije ho. Chlapík se hned rozpláče.

„Ale jdi, kámo, to byl jen vtip, koupím ti jiný,“ utěšuje ho řidič.

„Ne, v tom to není. Tohle byl nejhorší den mého života. Přišel jsem pozdě do práce, a tak mě vyhodili. Chtěl jsem jet domů, ale ukradli mi auto. Chtěl jsem si zavolat taxíka, ale zjistil jsem, že mi někdo ukradl peněženku. Tak jsem šel deset kilometrů pěšky, a tam jsem zjistil, že mi žena utekla. Tak jsem přišel sem. A právě, když jsem se rozhodl se vším skoncovat, tak se tady objevíš ty a vypiješ mi můj jed.“

Víte, jaký je rozdíl mezi francouzským, švédským a českým důchodcem?

Švédský důchodce vstane, posnídá ze švédského stolu, vezme raketu a odejde do klubu hrát tenis. Francouzský důchodce vstane, dá si francouzskou bagetu a sýr camembert a odejde do klubu hrát golf. Český důchodce vstane, vezme si švédské kapky a francouzské hole a jde do práce.

„Tati, půjčil jsem si na vyzkoušení tvoji motorku. Chceš vědět, jak to dopadlo, nebo si to zítra přečteš v novinách?“

Ptá se otec syna: „Co to tam gumuješ, Pepíčku?“

„Pan učitel mi říkal, abych si ze všeho nejdříve opravil tu pětku!“

Synek se ptá tatínka: „Tati, kdy si indiáni malují obličej?“

„Když se chystají do boje.“

„Tak si dej pozor na mámu, stojí před zrcadlem...“

Přijde muž k řediteli cirkusu nabídnout své číslo.

„Vystupuji se psem a s kanárkem. Pes jezdí kolem manéže na kole, na hlavě mu sedí kanárek a zpívá Ovčáci, čtveráci.“

„To není možné,“ podivuje se ředitel, „v tom musí být nějaký trik.“

„Ovšem, že je to trik,“ vysvětluje muž. „Ten kanárek vůbec neumí zpívat. Ten pes je břichomluvec.“

„Pane doktore, mám pořád pocit, že jsem pes.“

„Hm. Tak si lehněte na pohovku.“

„Ale já na pohovku nesmím.“

Do ordinace vběhne rozzuřená žena posetá modřinami: „Kde je ten psychiatr, co vyléčil manžela ze zbabělosti?“

„Dneska nemám kde spát, malují mi ložnici.“

„Nekecej, odkdy máš ložnici?“

„No, natírají lavičky v parku.“

Kristýna Mrázová, Martina Šedá (G4)

Jak jsme v minulých číslech slíbili, tak konáme. Slavnostně pokračujeme v naší vztahové sociální poradně. Svě dotazy můžete i nadále psát na náš email: casopis@cmsps.cz

*Ahoj Lercháčku,
nikdo mi nepíše do mé skvělé poradny. Pořád tu čekám, refreshuji mail, ale nic... Anebo je tam velká cenzura. Každopádně výsledek je stejný. Prosím, porad, jak mám motivovat čtenáře, aby do mé skvělé poradny psali.*

*Díky moc za rady,
Honza*

Jan Škrášek radí:

Milý Honzo, jsi moc skvělý kluk a musíš si věřit. Čtenáři jsou často velmi odměření, proto poradny mají problémy je oslovit. Ale mám pro Tebe tajemství - oni to jenom předstírají! Ve skutečnosti se čtenáři nebojí položit otázky na tělo. Tady je pár rad: buď na ně slušný, nevnučuj jim svoji poradnu a především, zachovej anonymitu. Pak jsi nachystaný na oslovení potřebných čtenářů. Můžeš si také připravit i nějakou pěknou básničku! Držím Ti palce! Honza

Lercháč – Školní časopis studentů Cyrilometodějského gymnázia a střední odborné školy pedagogické Brno

Redakční rada: Klára Kročová, Veronika Králová, Alžběta Pilerová, Tereza Lerchová, Anna Kubešová, Martina Šedá, Kristýna Mrázová, Tereza Benešová, Martina Hermannová, Vojtěch Janský, Vojtěch Ryšavý, Lucie Říhová, Vanessa Špačková, Jan Škrášek, Jan Kilián, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura: Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Titulní strana: Zbyněk Řehoř

Grafická spolupráce: Jan Škrášek

Redakce: Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel Cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese casopis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v červnu 2009. Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>. Uzávěrka příštího čísla je 30. 9. 2009.